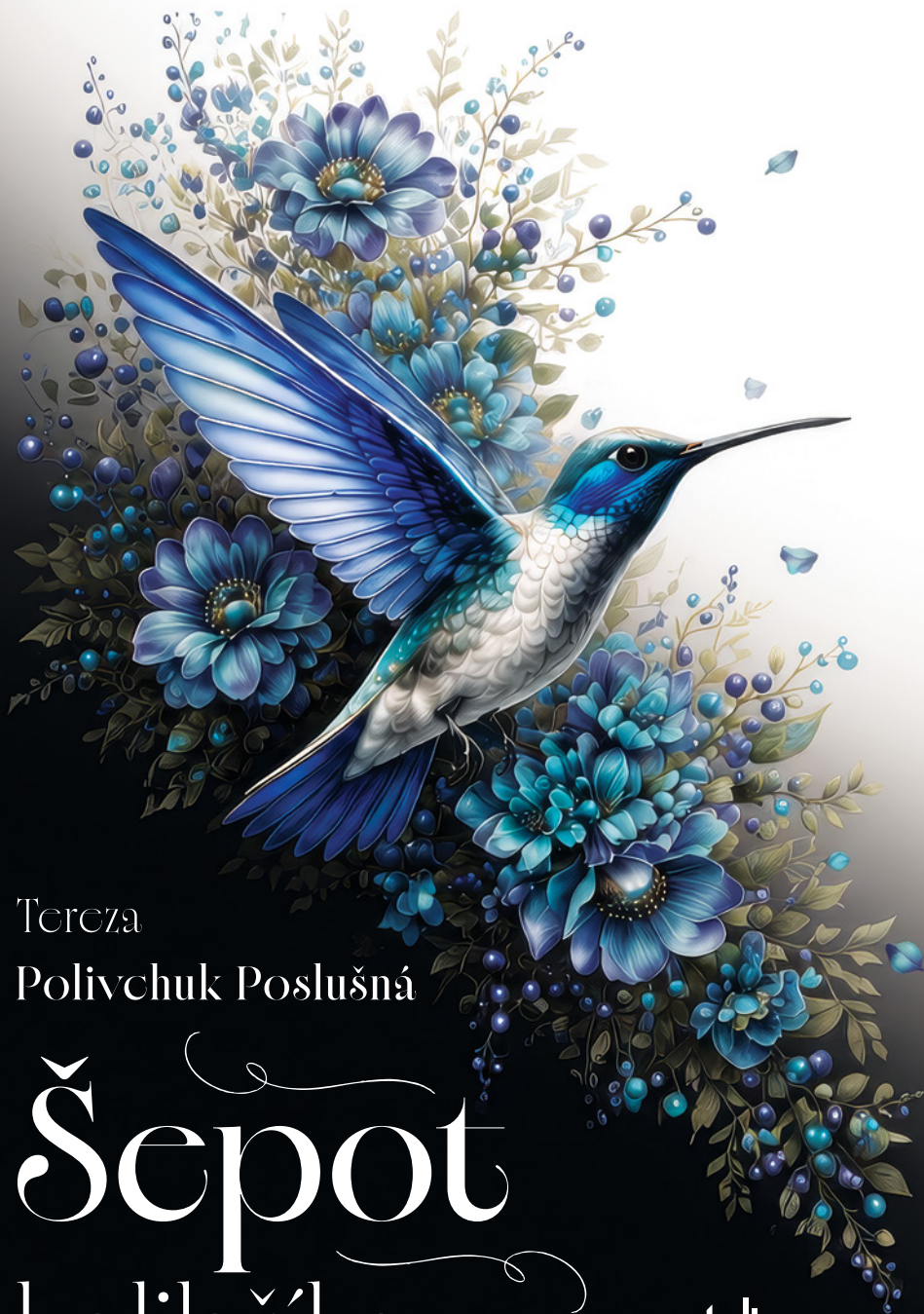

Tercza

Polivchuk Poslušná

Šepot kolibříka

COSMOPOLIS

Šepot kolibříka

Tereza Polivchuk Poslušná

Upozornění pro čtenáře

Tento příběh obsahuje citlivá témata, mimo jiné domácí násilí, závislost na alkoholu, psychické trauma, sexuální nátlak, závažné onemocnění a ztrátu blízkých. Pokud jsou pro vás některá z těchto témat náročná, čtěte prosím s ohledem na své duševní zdraví.

*Pro všechny, kterým se druzí pokusili polámat křídla.
Nechte je zahojit a znovu lette!*

Prolog

„Alexandro, no tak, slyšíte mě?“ zní podivně tlumeně a z velké dálky.

„Nesmíte usnout, rozumíte? Zůstaňte se mnou!“

S námahou otevřu oči, ale bodavé světlo mě přinutí je zase hned zavřít. Mám nutkavý pocit na zvracení a bolí mě snad každíčkový centimetr těla. Třeští mně hlava. Když se rozezní zvuk sirény sanitky, v níž právě ležím, mám pocit, že se mi rozskočí. A tak jen ležím a odevzdaně čekám na konec. Stejně už nemám důvod bojovat.

Neexistuje jediná věc, která by mě tady držela. Hlavou mi proti mé vůli probleskne obrázek malé ručičky svírající tu moji. Srdce mi zasáhne nenaplněná touha a pocit zrady, tu myšlenku však hned zaplaším.

Konečně zpomalujeme, a tak se trochu uklidní i můj žaludek. To mě natolik ukonejší, že se začínám propadat do opětovného bezvědomí. Než přijdou milosrdné mdloby, zaslechnu cizí hlas: „Je na tom špatně, nejspíš se už nikdy nepostaví na nohy...“

1. Kapitola

Nikdy na ten den nezapomenu. Měli jsme nudnou hodinu práva a já jsem čas trávila kreslením do sešitu, které jsem střídala se zíráním na podzim za okny. Ve dveřích třídy se objevil ředitel školy, a už když vešel, zježily se mi chloupky na zátylku.

„Slečno Černá, pojdte prosím se mnou.“

Zraky všech spolužáků se stočily na mě a já nemohla přinutit nohy, aby se rozhýbaly. Trvalo snad celou věčnost, než jsem se rozešla směrem ke dveřím. Jen co jsem je zavřela, ředitel se dal do chůze a nedal mi šanci se na cokoliv zeptat, a tak jsem ho jen slepě následovala. Po příchodu do ředitelny mi řekl, ať si sednu, a mně bylo čím dál hůř. Poléval mě studený pot a jímал nevyslovitelný pocit hrůzy. Jako poslední jsem slyšela: „Je mi to strašně moc líto, ale vaši rodiče měli vážnou nehodu.“

Někdo mě jemně pleskne po tváři, po otevření očí se dívám do těch ředitelových, plných účasti a porozumění. Posadím se zpět do křesla a zdálky vnímám útržky jako: „... šli po chodníku..., strhl volant..., vyhýbal se psovi..., otec na místě mrtvý..., matka ve vážném stavu...“

Ta poslední věta jako by mě probrala z letargie. „Kde? Kde leží?“

„Nemyslím si, že by bylo vhodné...“

„Sakra, okamžitě mi řekněte, kde leží moje máma!“ zařvu tak, až ředitel překvapeně zmlkne.

„Prosím,“ špitnu omluvně.

Když mi řekne informaci, kterou potřebuju, běžím zpět do třídy. Popadnu batoh a v naprostém tichu plném zvědavých pohledů vyběhám ven. Zavolám si taxi a je mi úplně jedno, kolik to bude stát. Doveze mě do nemocnice, zaplatím požadovanou částku a běžím dovnitř.

„K-kde leží m-moje máma?“ vykoktám a snažím se popadnout dech. Běžela jsem jen pár metrů, ale teď dosahuje závratných výšin, především v důsledku šoku a stresu.

„Kdo je vaše máma?“ kouká na mě sestra na recepci, jako bych právě přiletěla z jiné planety.

„Dana Černá,“ vyhrknu a popoháním očima její tlusté prsty, které cosi pomalu ťukají do klávesnice. Zvedne oči, s účastí se na mě podívá a řekne, že ji už několik hodin operují. Pošle mě čekat na lékaře a mně přijde, že každá vteřina trvá snad tisíc let. Ve chvíli, kdy pochoduju po chodbě, mě náhle zasáhne uvědomění, že je táta mrtvý. Můj táta je mrtvý!

Podlomí se mi kolena, zatmí se mi před očima a upadnu na všechny čtyři. Pak si lehnu do polohy plodu na lavici a začnu plakat, nekontrolovatelně se trást a vzpomínat, jaká byla moje poslední slova s ním. Fakt, že si nemohu vzpomenout, podněcuje další výbuch pláče. Když už mám pocit, že tam ležím snad celou věčnost, oči mám rudé a napuchlé, z nosu mi teče nudle, ozvou se kroky.

Rychle se zvednu, ořů si prasácky nos do rukávu a vidím, jak vycházejí dva lékaři ze dveří. Ihned vykročím jejich směrem a zahrnuju je jednou otázkou za druhou.

„Slečno Černá,“ položí mi ten starší z nich ruku na rameno. „Vaše matka je v kritickém stavu. Museli jsme odstranit slezinu a zajistit hrudní drenáž kvůli perforaci plíce. Má několik zlomených žeber a tříštivou zlomeninu holenní kosti, kterou budeme řešit následně, ale teď je stabilizovaná. Bohužel zároveň utrpěla těžký otřes mozku.

V tuto chvíli nejeví známky nitrolebního krvácení, ale musíme počkat na kontrolní CT. Příští dny budou rozhodující.“

Ptám se, zda mohu matku vidět. Je v bezvědomí, ale dovolí mi to. Po převozu na ARO mě zavolají, obléknu si ochranný plášť, nápleky a vstoupím do místnosti. Při pohledu na mamku napojenou na tolik hadiček a přístrojů se mi znovu podlamují kolena, ale nemocniční zřízenec, co mě přivedl, jako by to čekal, mě zachytí.

„Zvládnete to?“ ptá se a já jen kývu hlavou. Přes slzy nevidím, a tak až těsně u postele si všimnu, jak sinalá a zdevastovaná je tvář mojí mamky. Vždy byla nádherná, i po čtyřicítce se za ní otočil ne jeden chlap. Teď by se nejspíš neotočil žádný, probleskne mi hlavou zcela nepřístojná myšlenka.

Chci ji chytit za ruku, ale má v ní kanylu, a tak ji jen pohladím hřbetem ruky po tváři a zašeptám: „Maminko, jsem u tebe. Mám tě ráda. Uzdrav se prosím, už nikoho jiného nemám. Slibuju, že se polepším. Prosím, nesmíš mě tu nechat...“

Sedím vedle na židli, pozoruju ženu, která mi dala život, a ač ateistka, modlím se ke všem bohům známým i neznámým, aby mi nebrali mámu. Hypnotizuju přístroje, jak rytmicky pípají, mluvím na ni, vykládám úplné nesmysly, abych přehlušila to děsivé ticho a polykám slzy.

2.

Kapitola

Po nějaké době mě zřízenec odvede s tím, že mám přijít ráno. Jenže kam bych teď šla? Pochoduju po chodbě sem tam. Občas se únavou svezu na zem a chci plakat, ale slzy mi nejspíš vyschly, a tak se jen dívám před sebe. Nemocniční zaměstnanci mě nevyhánějí, jen po mně pokradmu vrhají soucitné pohledy a pak mi jedna sestřička donese kafe z automatu a tyčinku. Chci se na ni obořit, že v tuhle chvíli nemám náladu na pití ani jídlo, ale když mi hlasitě zaškrundá v žaludku, dojde mi, že jsem od včera nic nejedla ani nepila. S díky přijmu nabízenou pomoc. Když mi horká tekutina spolu s čokoládovou tyčinkou zaplní žaludek, pocítím střípek úlevy. To ale jen do doby, než mi dojde, že jeden z mých rodičů je po smrti a druhý bojuje o život. Opět brečím, sestra mě pohladí po tváři a nekompromisně mi přikáže, ať jdu za ní. To udělám, sotva se držím na nohou. Dovede mě na sesternu a spiklenecky na mě mrkne.

„Sedni si, než se mi tu zhroutíš. Udělám pořádný kafe, ta brečka z automatu se beztak nedá pít.“ Mlčky sedím a dívám se na energickou ženu ve středních letech, jak si brouká a připravuje kávu. Má kaštanové vlasy ledabyly stočené do drdolu, pár pramínků jí z něho neposlušně vyklouzlo. Postavou je robustní, přesto se pohybuje lehce. Zrak mi přitáhnou výrazně žluté ponožky, na kterých jsou nakreslené

myšky. Působí to kontrastně k nemocničnímu bílému úboru. Otočí se na mě a v jejích bledě modrých očích vidím tolik soucitu, až se mi sevře žaludek.

„Na, tady máš pořádnýho turka. Je očividný, že ho fakt potřebuješ. Jinak já jsem Amálka,“ představí se. Vzhledem má do víly rozhodně daleko, ale svojí bytostí na mě působí konejšivě.

„Nechceš mi o sobě třeba vyprávět? Mám noční a to tu většinou bývá klid.“

Normálně neříkám celou svoji historii všem na potkání, ale vzhledem k okolnostem a přívětivosti Amálky spustím.

Vyprávím o tom, jak jsem si žila jako privilegovaný jedináček. A ačkoliv mi tento stav kamarádi často záviděli, já naopak záviděla sourozence jim a cítila se osamělá. Jenže můj porod byl prý velmi náročný, a i když nevím, co přesně se stalo, další děti už mamka mít nemohla. A tak jsem vyrůstala jako jediné milované dítě.

Celou základní školou jsem proplula a neměla žádné problémy. Doma se mi zdálo vše v pořádku, jen jsem si občas všimla, jak se naši potají hádají, když si mysleli, že je neslyším. Ale kdo by v patnácti tohle řešil? Přišla i má první láska, ale vystačili jsme si jen s chozením za ruce, líbáním a povídáním. Nejradši jsme seděli na zídce u hřbitova za vsí a plánovali svůj budoucí život. Radek chtěl být pilotem a já si představovala, jak se stanu psycholožkou. Oba jsme lítali s hlavou v oblacích. Dneska je z Radka zedník a ze mě? Co se stalo ze mě?

Nakonec jsem neudělala přijímačky na uměleckou školu, na kterou jsem se toužila dostat, a tak došlo na náhradní variantu – ekonomku. Šlo o soukromou školu a mně se líbilo prostředí i vyučované předměty. Ale hlavně to bylo dostatečně daleko od domova, ve kterém se už hádky přestávaly odehrávat za zavřenými dveřmi, a já toužila po jediném – dostat se pryč a alespoň přes týden být na intru.

První dva roky na střední byly fakt nuda. Tak nějak jsem ani nezapadla do kolektivu, protože jsem zjistila, že škola je plná dětí předešlým ze zbohatlických rodin. Pro ně jsem nebyla nikým jiným než

sockou. Naše rodina si nepotrpěla na značkové oblečení nebo drahou elektroniku, ale až na střední jsem pocítila jistou vyloučenost z kolektivu kvůli absenci těchto věcí. O nic lepší to nebylo ani na internátu se spolubydlícími.

Náš nesoulad se časem přenesl až do úplné nenávisti, kdy jsme si začaly dělat dost šílené naschvály. Od schovávání věcí přes zničené domácí úkoly, vytrhané stránky z knih až po projímadlo v pití nebo špínu ze země v jídle. Situace se dost vyostřila a nakonec se dámy kolektivně shodly, že nejslabší musí z kola ven. Byla jsem tedy přestěhována na jiný pokoj. Ten sestával z podobných odpadlic, jako jsem byla já. A tak jsem ve třetím ročníku zakusila poprvé po dlouhé době pocit sounáležitosti a opory. S holkama jsem si sedla hned první den, pomluvily jsme ty nafoukané holky a já věděla, že se můj život o dost zlepší. Nikola, Verča i Adriana mě naučily, jak se chodí správně za školu, a tolikrát jsem trénovala podpis rodičů, až jsem se ho naučila. On tedy nebyl potřeba dlouho, protože jak mi padlo osmnáct let, začala jsem se podepisovat sama za sebe.

Dlouhé chvíle jsem si krátila flirtováním a románky na jednu noc. Respektive na jeden den, v noci jsem musela spát na internátu. Bavil mě obdiv kluků, jejich sladká a naivní slovíčka, žádosti o další rande. Nechtěla jsem vztah, chtěla jsem si užívat mládí. A bylo lepší zlomit srdce jim, než abych ho nechala zlomit sobě.

Brzy jsem byla zralá na propadnutí. Kromě holek jsem neměla nikoho, s kým by se dalo normálně bavit. Kluky nepočítám, s těmi jsem byla jen kvůli sexu. Doma to bylo čím dál horší a padlo i slovo rozvod. Nenáviděla jsem víkendy a čas trávený doma! Naši už se nedokázali normálně bavit. Aby toho nebylo málo, ve škole mi hrozilo opakování ročníku. Ale jakž takž jsem třeták zvládla. Bohužel holky byly o ročník výš, a tak všechny tři měly na konci školního roku odejít z intru. Jak já to tajně obřečela! Představa, že budu zase bydlet s někým cizím, mě totálně děsila. Doma jsem oznámila, že se na intr zkrátka nevrátím. Rodiče se mi vysmáli a řekli, že jestli se nevrátím, přestanou mi platit školu. Čekali, že stáhnou krovky a v září poslušně

nastoupím zpátky na intr. Jako by mě za ty roky neznali! Byla jsem přesvědčená, že to zvládnou sama.

Léto jsem strávila hledáním podnájem a práce. V září jsem šla bydlet do bytu s dalšími dvěma studenty, ale měla jsem pokoj pro sebe, takže to bylo jako splněný sen. Našla jsem si práci na zkrácený úvazek – vybalování zboží – a byla přesvědčená, že se o sebe bez problémů dokážu postarat. Však ještě všichni uvidí! Nějaký čas to opravdu fungovalo, ale maturitní ročník šlo poměrně obtížně skloubit s prací. A navíc mi tak trochu nestačily peníze na všechny výdaje. Dokud člověk žije z peněz od rodičů, úplně si neuvědomí, co kolik stojí. A tak se občas stalo, že jsem neměla peníze ani na jídlo. Jenže mám nějakou hrdost, že jo. A tak jsem to rodičům nikdy neřekla. Domů už jsem vlastně skoro nejezdila, občas jsem mamce zvedla telefon, s tátou jsem komunikovala výhradně přes SMS, kdy jsem mu většinou odepsala úsečnou odpověď. Byli zrovna uprostřed rozvodového řízení, když přišla ta zpráva.

Ani nevím, proč vykládám celou svou historii člověku, kterého znám pár minut, ale s každou další větou je mi líp a líp.

K ránu nejspíš na chvíli usnu, proto mě vyděsí, když se mnou Amálka zatřese a vyběhne ven. Běžím taky, kolem mě se prořítí dva doktoři a zdravotní sestra. Neblahé tušení mě na vteřinu ochromí, načež se rozběhnu za nimi. Chci jít dovnitř, ale doběhne mě stejný muž, který mě včera držel u matčina lůžka, a zabrání mi vstoupit do pokoje. Snažím se s ním prát, ale je to marné, měří minimálně o dvě hlavy víc než já. Nakonec ochabnu a opět se sesunu podél zdi. Když po třiceti minutách vycházejí doktoři z pokoje, ani nemusí nic říkat. Ten starší pronese: „Je mi to líto, došlo k nezresuscitovatelné zástavě, máme podezření na masivní plicní embolii, ale výsledky potvrdí až pitva.“

Rázem se mi hroutí celý svět. Nepřichází ani milosrdné mdloby, vše si musím očividně prožít za plného vědomí. Najednou nevím, co s rukama. Jak dýchat. Mám pocit, že mi někdo vyrval srdce z těla a můj život skončil.

3.

Kapitola

Následující týdný mám jako v mlze. Se zařizováním pohřbu obou rodičů mi pomáhá jejich sousedka z ulice. Já se oddávám apatii a nechám zoufalost, bezmoc a bolest, aby mě sžíraly zažíva.

Často mě napadá, jak byla naše rodina odstřižená od světa, jak jsme neměli přátele ani příbuzné. Rodiče mamky zemřeli relativně brzy, sourozence neměla a tatku vychovával strejda, který zemřel před pár lety. Měl sice bratra, ale toho jsem nikdy neviděla, protože žije v Kanadě. O dalších příbuzných jsem nevěděla.

Ze školy jsem byla omluvená, ředitel i učitelé měli pochopení. Spolužáci se mi neozvali, takže nevím, jestli tuto informaci měli, ale nepochybuju, že se to k nim dostalo nebo časem dostane. Ostatně bylo to i v novinách a ve zprávách. *Taková pitomá náhoda!* Naši šli zrovna k notáři kvůli podpisu a nejspíš měli jeden ze světlejších dní a vyrazili spolu. Pořád mě napadá, že kdyby se bývali radši pohádali a každý šel sám, měla bych teď aspoň jednoho rodiče! Takhle spolu šli po chodníku a řidič, kterému skočil pod kola pes, strhnul volant přímo na ně. Mamka letěla vzduchem a tatka byl rozdrčen o zeď domu. Vím to, protože po čase se se mnou spojil majitel psa s omluvou a vše mi řekl. Nezlobím se na něj ani na psa, i když v prvních chvílích jsem

nenáviděla všechny. Časem jsem ale pochopila, že takové věci se prostě dějí a nelze jim zabránit.

Na pohřeb přichází minimum lidí, což je nový podnět pro můj už tak špatný psychický stav. Celý obřad vnímám vzdáleně. Smuteční řeč pronáší zaměstnanec ústavu, ale slova mi splývají do nesrozumitelného šumu. Cítím prázdnotu, kterou se prolíná vůně smutečních květin, ta podtrhuje realitu okamžiku a s každým dalším nádechem mě utvrzuje a šeptá: *je to tak, tvoji rodiče jsou mrtví, už nikoho nemáš*. Matně si uvědomuju, že mě sousedka paní Horáková drží kolem ramen, ale můj pohled je rozostřený skrz valící se proud slz. Když zazní píseň od Eda Sheerana *I See Fire*, obklopí mě úzkostný a zdrcující pocit nezvratitelnosti okamžiku.

Ačkoliv se rozváděli, byli spolu tolik let a zažili jsme spoustu šťastných chvil. Proto se rozhodnu jejich popel rozsypat na místo kousek od našeho rodného městečka, kde se poprvé setkali při májové slavnosti.

Nepamatuju si, jak jsem se dostala domů, snad mě odvezla sousedka či taxi? Sedím v království mamky a vdechuju vůni pomeranče a skořice, na topení vždy byla mistička se slupkami. Žmoulám v ruce hrneček s nápisem *Nejlepší maminka* s ulomeným ouškem, který jsem jí koupila před lety, a přes zamlžený pohled sleduju fotku naší rodiny, která visí nad stolem. Táta na ní vypadá jako frajer, oblečený v bílé košili a černých bermudách, kulaté brýle a krátký ježek podtrhují jeho intelekt. Mamka na sobě měla na naší dovolené v Chorvatsku retro červené šaty s bílými puntíky a na fotce mě objímá. Deset let stará fotka a já si dodnes pamatuju tu vůni mořských plodů a jak se šťastně smála, když táta vyprávěl u stolu vtipy.

Následující dny mám slité v jedinou šmouhu. Přichází martyrium s dědictvím. Mám zdědit barák, auto a další věci. Kočky si našťestí hned po smrti rodičů bere sousedka, stejně tam byly častěji než doma. Nechci ani ten barák. Odmítám se do něj vrátit, všechno by mi je připomínalo! Návštěva domu po pohřbu mě totálně semlela.

Bydlím dál ve spolubydlení a skoro nevylézám z pokoje. Přemýšlím o návratu do školy, když přichází další bomba. Exekutor. Důvod, proč

se naši rozváděli, nebyla nevěra, jak jsem je podezírala, ale gambling. Táta prosázel, co mohl a vlastně i nemohl. A tak se najednou stane, že z dědictví nezbude naprosto nic, dovolí mi vzít si z domu jen to nejnutnější. Vezmu si i pár drobností rodičů na památku a vše nechávám s pláčem za sebou.

Po několikátém telefonátu učitelů se rozhodnu vrátit do školy. Naši by určitě chtěli, abych ji dodělala! Když po x týdnech vstoupím do třídy, najednou všichni ztichnou. Chce se mi začít se hystericky smát, protože jsem vždy tak toužila po pozornosti a mám ji až teď, když o ni nestojím.

„Co čumíte, kurva?!“ vyprsknu jedovatě. Všichni vytřeští oči a začnou dělat jakoby nic. Jenže jsem stejně myšlenkami mimo, navíc jsem nedohnala zameškané učivo, a tak odezva přichází velice brzy – začnu propadat. Učitelé se mi div neomlouvají, všichni se mnou soucítí, ale musí být spravedliví. Ale mně je to totálně ukradené. V práci jsem si změnila odpolední na noční a začala jsem vybalovat zboží v noci, abych se nemusela vůbec vídat s lidmi. Logicky po těchto směnách jsem ve škole ještě víc mimo.

4. Kapitola

Seznámila jsem se s o dvacet let starším Daliborem. Chápe můj zármutek, o přestávce se mnou jen mlčky sedí, kouří cigára, a když mám chuť prohodit pár slov, naslouchá mi a odpovídá. Je tak vtipný, že občas i na pár minut zapomenu, že jsem přišla o oba rodiče.

Jenže po těch pár minutách vždy přichází srážka s tvrdou realitou a já si připadám jako ta nejhorší dcera na světě. Bavím se, zatímco moji rodiče jsou rozprášení na zarostlé louce. Tyto nálady se začnou opakovat a zhorší se ve chvíli, kdy po pár týdnech Dalibor poprvé donese na směnu alkohol.

V noci nás nikdo nekontroluje, a tak si občas přihneme. Jenže čím víc piju, tím horší jsou rána. Do školy chodím už jen sporadicky, a tak není divu, když mě na konci čtvrtého ročníku čeká reparát. A já? Noc před ním piju s Daliborem, a tak na něj přijdu se zbytkovým alkoholem v krvi a je mi totálně jedno, jak zkouška dopadne. Neúspěch mě vůbec nepřekvapí.

„Nic si z toho nedělej, já mám taky jen základku a žiju,“ mávne nad tím Dalibor rukou.

„Ale já tu školu chci dodělat,“ oponuju.

„A k čemu ti bude? Na vybalování zboží nemusíš mít maturitu,“ pokrčí rameny a přihne si vodky, podá mi flašku. Přitom se

dotkne mých prstů, letmý dotek způsobí, že mnou projede výboj. Naše oči se setkají a já v těch jeho vidím chtíč. Už delší dobu se mnou flirtuje, ale vždy jsem mu dostatečně dala najevo, že o intimní vztah nemám zájem. Bolest ze ztráty je sice o dost menší, ale stále mě svírá.

Vlastně má pravdu, teď, když můj život postrádá smysl i cíl, je vzdělání úplně jedno. Ale vidím tatkovy přísné oči za brýlemi, jak mi říká: *Alexandro Černá! Tu maturitu uděláš, nejsi žádná blbka, ale moje chytrá dcera.*

Při vzpomínce na něj si říkám, kdy se přetrhlo naše pevné pouto. S mamkou jsem měla kamarádský vztah, ale to on byl můj vzor. Sečtělý vedoucí směny ve fabrice. Odažitý, ale přesto měl u kolegů respekt. Nikdy mamce nevyčítal, že vydělává méně, oceňoval její práci prodavačky. Vždycky ze srandy říkal: *Miláčku, bez tebe by lidi neměli ani rohlíky!* Doplnovali se a mě napadá, že kamarády možná neměli ne proto, že by byli špatní, ale prostě je nepotřebovali. Vystačili jsme si jako rodina. Kdybych tak mohla vrátit čas a zahrát si s nimi prší nebo scrabble. Mamka neuměla prohrávat a vždycky tatku se smíchem obvinila, že určitě podváděl.

V září nastoupím znovu do čtvrtáku a ve třídě si připadám jako mimozemšťan, protože spolužáci jsou ještě hloupější než ti dřívější. Nebo alespoň já je tak vidím s jejich dětskými problémy typu – kam půjdou pařit, co si koupí na sebe, kdy dostanou auto a podobně. Do školy chodím ještě méně, naopak piju čím dál víc.

Dalibor je tak skvělý vypravěč! Na nočních místo hlídání objektu tráví čas se mnou při vybalování, pomáhá mi, a tak máme čas pít. Brzy se naučím udržovat si během směn slušnou hladinku.

„Pssst,“ vyruší mě někdo z myšlenek. Dalibor. Zase není na kamekách, příkradl se ke mně zezadu a jeho syknutí mě vyděsilo.

„Dalibore, tohle jsou dámské šatny,“ bráním se s úsměvem. Natlačí mě na skříňky, tak tak se stihnu rukama zapřít. Cítím, jak mě jeho erecke tlačí, vzrušeně mi dýchá do ucha.

„Bože, já už to prostě nevydržím! Čekal jsem tak dlouho!“